

skrider til at grave et nyt Udløb for Ringkøbing Fjord — jeg skal indrømme den højtærede Minister, at det Beløb, der er Tale om, ingenlunde er afskrækkende, det er ikke af den Grund, jeg nærer Betænkelighed —, hvis man ikke anser Hensynet til Sejlløbet, til Ringkøbing By og Hensynet til Fiskerne for saa overvejende, at alle andre Hensyn maa vige, tager dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse og lader det behandle af virkelig sagkyndige Folk af den ene eller den anden Art.

Det maa ikke glemmes, at aldrig nogen Sinde har der været opnaaet Enighed eller blot noget, der kunde ligne Enighed, blandt de sagkyndige om, at der ingen Fare er ved at aabne et nyt Løb. Vi hørte ganske vist i Aftes, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 6te Valgkreds (Ovesen) sagde, at ingen nulevende havde set et Højvande i Ringkøbing Fjord foranlediget af Havet. Det er meget rigtigt. Det have de ikke af den Grund, at nu er Ringkøbing Fjord beskyttet mod Højvande af Havet ved den Omstændighed, jeg har nævnt. Men prøv paa at lave et aabent Løb, saa vil det ikke vare længe, inden De faa at se, hvad det vil sige, at Højvande i Ringkøbing Fjord foranlediges af Havet, saa skulle De faa at se, at det er noget ganske andet end det, man nu tænker paa ved Højvande, thi det er, efter hvad der foreligger, forsvindende. Jeg tilraader derfor den allerstørste Forsigtighed med Hensyn til dette vigtige Spørgsmaal.

Den højtærede Minister har Ret i, at det er et saare stort Spørgsmaal, et Spørgsmaal, der har Indflydelse paa Tusinder af Tønder Land. Naar man vil være uafhængig, skal man gøre Ret til alle Sider, og jeg skal da indrømme, at de Krav, der stilles fra nogle af Lodsejerne, med lave Jorder, om at faa mere Saltvand i Fjorden, fordi de hellere ville have Marskenge end almindelige Enge, ogsaa bør komme i Betragtning. Men lad os være enige om, inden man imødekommer disse ny Krav om mere Saltvand, at søge at gøre os klart, om vi ikke komme fra Asken i Ilden og tilintetgøre Værdier for andre, som have modstridende Interesser, og det i langt større Omfang end de Værdier, vi muligvis kunde skabe ved at skaffe Marskenge paa nogle Steder, hvor man gerne vilde have det. Jeg tror, det er meget farligt at gaa for rask frem, og det har, som sagt, gennem Tiderne været drøftet af alle sagkyndige i vort Land med Tilkaldelse af dygtige sagkyndige fra Udlandet;

alle have til enhver Tid og indtil det sidste Aars eller de sidste to Aars Tid været enige om, at det var et farligt Eksperiment.

Jeg nævnedes før daværende Premierløjtnant Nyholm ved Ingeniørkorpset. Hans Plan var at anlægge et Udløb i Nærheden af Hvide Sande, og der rejste sig mellem ham og hans Kolleger i den tekniske Verden en Pennefejde af stort Omfang og med stor Skarphed, men det varede ikke mere end ganske kort, saa maatte den unge, dygtige Mand erkende: Jeg har taget fejl, jeg erkender, at skulle vi gennemføre den Plan, jeg har tænkt mig, maa jeg have en Kammersluse, og den koster 3 Mill. Kr. Det er jeg overbevist om er nødvendigt endnu, og jeg er overbevist om, at enhver, der kommer til at bedømme dette Forhold, og som har Forstaaelse af, hvad det er for Forhold, vil komme til det samme Resultat, hvis man vil skaffe Sikkerhed for ikke at gøre Ulykker med et saadant Udløb.

Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg give Afkald paa at sige noget om det Spørgsmaal, som har optaget en stor Del af Tingets Tid i de senere Dage; hvad jeg ellers gerne vilde have gjort, nemlig de underordnede Funktionærer ved Jernbanerne og deres Huslejetillæg. Jeg var i sin Tid Medlem af den Kommission, der omordnede deres Lønningsforhold, og som for øvrigt efter deres egen Begæring tog dem ud af disse specielle Lønningsklasser og satte dem ind i de almindelige Lønningsklasser og dermed gav dem Alderstillæg. Vi gjorde det med den største Omhu, og paa Foranledning af Funktionærerne selv, lige saavel som vi ogsaa omordnede Pensionsforholdene efter deres eget Ønske. De satte megen Pris paa at faa den samme Pensionsret som alle andre Funktionærer og vare den Gang villige til at betale de 5 pCt. dertil. Jeg fastholder, at der den Gang ikke skete dem nogen som helst Uret.

Men jeg erkender tillige, at i de Tider, vi nu leve i, i de senere Aaringer, har en forsvarlig Lønskala ingen lang Levetid. Nu er det ganske vist ikke mere end knap 4 Aar siden, at Loven af 1903 er vedtaget. Men jeg ser noget anderledes paa denne Sag end den højtærede Minister, naar han siger, at det er alt for kort en Tid. Nej, det er det ikke. Jeg har adskillig Lejlighed til at behandle den Slags Ting i det private Liv, og jeg maa erkende, at det er meget sjældent, at vi, Arbejdere og Arbejdsgivere, komme overens om en længere Varighed af Lønnings-